

NU EVEN NIET NU EVEN WEL

(versie 2023)

Tragikomedie

door

MARIA GOOS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **NU EVEN NIET / NU EVEN WEL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **MARIA GOOS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright © 2023 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl. Gebruik hiervoor uw aanvraag code (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of via de mail/aanvraagkaart. Bij vragen kunt u informeren bij I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl of via de mail/aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten.

E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon: (03)3.66.44.00.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

NU EVEN NIET

Decor: een draaischijf met een diameter van 5 meter. Daarop een ronde tafel met daar omheen vier stoelen. De tafel is gedekt met linnen. Daarop wit porseleinen servies, kristallen glazen. Het is het einde van een diner. In deze versie uit 2023 is de tekst aangepast. Ze zitten nu juist niet meer aan een ronde tafel, maar aan een rechte tafel, in de hoek van het restaurant. Boven de tafel een prachtige kristallen lamp.

Speeltijd: 1 uur.

De mannen kennen elkaar vanuit hun studententijd. Ze zaten alle vier bij het corps. Ze zijn inmiddels halverwege de veertig. Ze zijn stevige drinkers, zeker als ze bij elkaar zijn. Maar Har drinkt nu een tijdje niet. Die zit aan de antabus; een middel voor alcoholisten om van de drank af te blijven. Het stuk begint tegen het einde van het maandelijks diner. Er is, behalve door Har, veel gedronken.

ARIE is van christelijke huize. Zijn studententijd was de wildste tijd uit zijn leven. Hij is succesvol geworden in zijn werk, verdient veel, is in het weekend scheidsrechter bij het juniorenvoetbal. Hij heeft vier kinderen en een vrouw die probeert om de agressieve, driftige, gefrustreerde kant van haar man te beteugelen. Het is een relatie waarin ze afhankelijk zijn van elkaar. Voor hem is dat nodig om op het rechte spoor te blijven, voor haar om haar leven betekenis te geven en status. Zij is actief in de gemeentelijke politiek, CDA. Ze wonen in een vrijstaand huis in Hoofddorp. Stiekem kijkt hij ranzige porno, ook van mannen. Hij sputtert voor de vorm mee als de mannen seksistisch of vrouwvijandige praat uitslaan, maar stiekem geniet hij daarvan. Ik (MG) denk hierbij aan de acteur Guy Clemens.

MICHIEL heeft op alle drie een enorme aantrekkingskracht. Hij is het meest onconventioneel, heeft de meeste lef en heeft iets artistiekerigs; zoiets als een duimring en leren armbandjes. Type Ruud de Wild. Stiekem best een bange man, maar gelooft erg in zijn eigen charisma. Hij is in dit groepje het symbool geworden van de eeuwige jeugd. Ze weten dat hij veel vreemd gaat en daar hebben ze heimelijk bewondering voor. Hij is niet het stereotype van de knappe man, maar hij doet het op zijn charme. Buiten dit vriendenclubje is hij best woke, wat hem er niet van weerhoudt om er minnaressen op na te houden. Eigenlijk heeft hij een heel goed huwelijk, maar hij voelt aan zichzelf verplicht om zoveel mogelijk seks te hebben. Ik denk hierbij aan de acteur Sieger Sloot.

HAR is de zwaarste alcoholist die nu even niet meer drinkt. Hij kan het beste luisteren, maar zit soms ook totaal in zijn eigen wereld. Hij heeft niet veel met zijn studie gedaan en werkt onder zijn niveau. Hij heeft een goed huwelijk waar inmiddels wel een beetje de sleur is in gekomen. Hij voelt zich in de groep een beetje de sukkel, terwijl hij 20 jaar geleden de succesvolste leek te gaan worden. Hij had eigenlijk schrijver willen worden. Hij heeft de neiging tot depressiviteit. Van de vier vrienden is hij degene die het beste begrijpt dat de tijd veranderd is en dat het ondertussen niet meer acceptabel is als ze zich nog steeds zo gedragen zoals ze dat 20 jaar geleden deden. Dat wordt hem niet in dank afgenomen. Ik denk hierbij aan de acteur Jeroen Spitzenberger of Fedja van Huet.

JORIS is de Bourgondiër, komt uit de provincie waar hij nog een hechte band mee heeft. Hij is ook maatschappelijk geslaagd. Van de vier is hij het meest rechts, stemt waarschijnlijk VVD waar hij niet voor uitkomt. Als ze gedronken hebben worden ze soms sentimenteel en melancholisch en daar houden ze alle vier van. Joris is een family man. Hij is best tevreden met zichzelf en is degene die steeds opnieuw flessen laat aanrukken. Hij kan er niet goed tegen als de sfeer niet luchtig blijft maar zegt zelf hele erge dingen over zijn ouder wordende vrouw. Hij lijkt dat zelf niet zo door te hebben. De veranderde visie op mannelijkheid vindt hij tendentieuze onzin. Ik denk hierbij aan de acteur Marcel Hensema, of Daan Schuurmans.

Als het publiek binnen komt zitten drie van de vier mannen aan tafel. De vierde staat bij de deur mobiel te bellen. Ze praten met elkaar en kijken rustig rond, zoals je dat ook doet als je in een restaurant zit. Er is een gezellig jazzy muziekje te horen. Als iedereen zit stapt de vierde man, ARIE, al telefonierend op de schijf. Hij loopt rond, terwijl zijn vrienden proberen hem terug aan de tafel te krijgen.

(In de telefoon:)

ARIE: Hoe moet ik nou weten waar de zapper ligt darling. [] In mijn tas? Hoe kom je daar nou bij. Waarom zou ik de zapper in mijn tas doen. []

JORIS: Omdat ie daar vorige keer ook zat.

(Aan tafel wordt er in zijn tas gekeken. En ze halen de zapper er uit. ARIE knikt.)

ARIE: Waarom zou ik zo idioot zijn om de zapper in mijn tas te doen!

ARIE: *(CONT'D)* [] Ja oké in mijn tas! [] Weet ik veel! Verward met mijn telefoon misschien? Moet ik hem in een Uber gooien? [] Oké. [] Nee, oké.

JORIS: Gaat het wel helemaal goed gast?

ARIE: Nee, ik maak het zeker niet te laat. Nee zeker niet. [...] Acht uur? [...] 's Ochtends? Welk kind moet er nu om acht uur 's ochtends naar de orthodontist. [...] Ja nee prima prima. [...] Dat weet ik maar ik dacht 20.00 uur. Avond dus. Nee, dan wordt dit al helemaal geen latertje nee.

MICHIEL: Wel ! Het wordt.....

(Hij slaat op tafel. Ze zingen:)

JORIS MICHIEL en HAR: Een latertje... het wordt een latertje... een latertje...

ARIE: Ja nee een stel studenten hier die lollig doen. Ik heb de rekening al gevraagd. Maar ja, personeelstekort.

JORIS: Kom nou zitten! Stoeltje wordt koud.

ARIE: Ik moet nu gaan... volgens mij is er gedonder met m'n creditcard, ik moet nu interveniëren.

HAR: Interviëren !

JORIS: En rond af! En rond af! Dahag. Ja. Dahag !

(ARIE komt zitten en legt de mobiele telefoon op tafel. De tirade over zijn vrouw die nu volgt is een ritueel. Ze weten ongeveer wat er komt, maar het hoort er bij en hij krijgt alle ruimte.)

ARIE: Dat gezeik straks weer.

(JORIS pakt de telefoon.)

MICHIEL: Oké, kan je het deze keer in vijf minuten afronden?

JORIS: Mag het vrouwtje even van tafel ? Dank je wel. Ik stop hem naast de zapper.

ARIE: ‘Waar hebben jullie het heel de avond, dus **heel** de avond, dus **heel** de avond he ? Dus je bent toch verschrikkelijk laat thuis gekomen he ?’ Horen jullie haar? ‘Waar hebben jullie het heel de avond over gehad ?’

(ARIE is de enige die eet (wat nog over is op de andere borden of de restanten van een kaasplank). HAR kijkt naar het schrokkerige eten van ARIE. JORIS kijkt naar MICHIEL. MICHIEL kijkt naar een (niet zichtbare) vrouw die het restaurant in is gelopen.)

MICHIEL: Benen van een meter tien ! En dat haar, kijk dat haar !

JORIS: Wie ?

ARIE: Over niks zeg ik dan. Over niks. Dat is toch ook zo ? We hebben het toch ook over niks ? Waar hebben we het nu vanavond over gehad !

(JORIS dept met een servet de wijnvlek die is ontstaan doordat ARIE een glas heeft omgestoten.)

JORIS: Over niks. Dank je wel.

ARIE: Maar is niet aan dinges uit te leggen.

HAR: Dinges? Heet Carolien nu ineens dinges?

ARIE: Bij haar gaat het namelijk altijd vanaf de eerste seconde ergens over. En dan ook nog es potjandrie-eurootjes niet over zomaar iets. Neehee. Vrouwtje heeft inhoud. En ik kan jullie niet zeggen hoe verstikkend dat is.

HAR: Was dan met een stomkop getrouwd!

MICHIEL: En als ik het goed zie en me niet vergis dan heeft ze aan elke kant een borst.

JORIS: Of mag dit ook niet meer?

ARIE: Hier wel! Hier mag dat wel!

ARIE: *(CONT'D)* En dan doorgaan he ? 'Heb je het over mij, zit je een avond per maand je beklag te doen over mij.' 'Nee,' zeg ik dan. En dat is toch ook zo ? Ik houd privé en aangenaam heel goed gescheiden.

(ARIE vindt dit zelf heel geestig. HAR stoort zich aan de manier van eten van ARIE)

JORIS: Ga dan bij haar weg man! Is voor ons ook een stuk prettiger.

ARIE: Nee. Waarom!

HAR: Ik kan ook even om een veger en blik vragen. Kijk es wat daar nog allemaal ligt.

(Ze kijken allemaal onder de tafel.)

MICHIEL: Getver man !

HAR: Veeg ik het op, hoef je het alleen nog maar naar binnen te schuiven.

ARIE: Ik klaag toch ook nooit over dingetjes ? Ik val jullie helemaal niet lastig met details uit de hel.

(Helaas slaat de grap weer niet aan, wat wel vaker het geval is als ARIE bijdehand doet.)

ARIE: *(CONT'D)* Alleen dat ze elke keer weer zo zeikt als ik hier van thuis kom.

JORIS: Hoe lang moeten we dit nog aanhoren! We-kennen-het-verhaal-al Arie Kanarie. Ander liedje graag.

HAR: Ja. Ga dan weg man.

ARIE: Waarom? Het gaat prima zo. Alleen dat kruisverhoor als ik straks thuiskom. Verder niks aan de hand.

(MICHIEL kijkt nog naar de vrouw.)

MICHIEL: En een string ! Ze draagt een string.

HAR: Dat ziet ze he? Dat jullie het over haar onderbroek hebben.

ARIE: Onderbroek! Draagt jouw vrouw onderbroeken?

HAR: Ja. Jij toch ook?

MICHIEL: Wie heeft het zo verzonnen wie heeft het zo gemaakt. Wat zijn ze mooi he ? Objectief gesproken toch echt mooi ! Of mag dat ook niet meer?

JORIS: Hier wel! Hier mag dat!

ARIE: 'Vertel het dan, zeg het dan.' MAAR ER IS NIKS TE VERTELLEN, WE HEBBEN HET OVER NIKS ! 'Dus jullie praten al twintig jaar lang een hele avond per maand over niks !' Ja ! Mag het ? En de komende twintig jaar blijven we ook over niks praten. Ter compensatie van jouw enorme inhoud.

(Hier moet hij zelf weer om lachen, pikt nog steeds kruimels van de tafel. In de telefoon:)

ARIE: *(CONT'D)* Mag ik dan nu met m'n rug naar je toe gaan liggen?

(Niemand reageert nog op zijn reeds bekende riedel.)

MICHIEL: En waar is het voor bedoeld. Allemaal voor mij.

JORIS: Hohohoho! Ik doe ook nog mee he?

ARIE: Elke maand dat derdegraads verhoor als ik thuiskom.

HAR: En klaar nou! En hou op met dat eten! Gênant. Jouw eetgedrag. Wordt steeds gênanter weet je dat ? Je verdient het meest en je doet elke keer weer of je net uit de hongerwinter komt.

ARIE: Ik geniet.

HAR: Nou. Ik ook.

ARIE: Omdat ik met m'n vrienden ga eten en het over niks heb. Dat is wel zo vreselijk verdacht !

JORIS: Mooi is ze. Niet plat mooi, maar echt mooi.

(Hij ziet dat HAR zich ergert aan dat gegluur naar de vrouw.)

JORIS: *(CONT'D)* Wat! Ik geef haar een compliment. Mag niet?

(Het gaat allemaal een beetje aan ARIE voorbij.)

ARIE: Die vrouw bereidt zich al twintig jaar voor op de avond dat ik het dan maar beken ! Maar wat dan toch ! Wat dan toch alsjeblijft.

HAR: En rond af nou!

MICHIEL: Ik zit verliefd te worden.

JORIS: Hij zit verliefd te worden.

MICHIEL: Waar komt ze nou ineens vandaan. Ik moet er op af.

(Hij doet net alsof ie erop zal stappen. JORIS houdt hem tegen.)

ARIE: Laat hem gaan, laat hem gaan!

HAR: Valt het je niet op dat zij altijd direct als we klaar zijn met hun rug naar jou toe gaan zitten ? Zo gênant is het.

MICHIEL: Het gaat echt diep hoor, deze keer. Ik voel zielsverwantschap.

JORIS: Dat vind ik nou een mooie uitdrukking voor een paal in je broek.

HAR: Ik geloof niet dat daar haar ziel zit, waar jij nu naar kijkt.

MICHIEL: Ik denk dat daar waar ik nu naar kijk, dat precies daar, haar ziel zit.

ARIE: Ga er dan op af! Ga!

MICHIEL: Ik vind 'r leuk. Niet alleen vanwege die geile kont. Gewoon. Leuk ! Een heel apart gevoel van binnen.

(De lol is er een beetje vanaf. Het valt even stil.)

HAR: Ik hou er eigenlijk meer van als het vel er een klein beetje omheen sloebert.

ARIE: Gelul.

HAR: Een door iemand anders al ingelezen boek vind ik ook prettiger.

JORIS: Echt gelul.

HAR: Een vrouw met wallen. Is mooi. Dat je denkt... jij hebt het laat gemaakt de afgelopen vijftig jaar. Dat zo'n lijf al een verhaal heeft. Vind ik mooi.

MICHIEL: Doe even normaal man.

ARIE: Omdat ie zelf geen verhaal heeft. Wanneer komt dat boek nou eens uit?

HAR: Dat zo'n lijf autonoom is geworden. Niet meer rechtstreeks uit de fabriek en nog vacuüm verpakt. Er is al geruime tijd lucht bij geweest. Dat vind ik mooier.

JORIS: Dit is weer van dat artistieke gelul van je. Hou op. We lezen het wel een keer.

HAR: Karakterloos.

MICHIEL: Ik karakterloos ?

HAR: 't Is vaak zo karakterloos wat mooi is.

MICHIEL: Donder toch op man met je karakterloos en je vacuümverpakking. Nog even en je valt op vrouwen van onze

eigen leeftijd.

HAR: Dat is al zo.

MICHIEL: Ach man, lul niet.

JORIS: Misschien wil ze wel geen seks. Misschien zoekt ze wel een lieve zachte man. Misschien wil ze wel liefde.

MICHIEL: Ja. Ik denk het ook. Ik denk ook dat ze vanochtend dacht: ik trek vandaag die zwarte string aan onder die doorschijnende witte broek want ik zoek liefde.

JORIS: Ik denk dat ze het niet weet, dat die broek zo doorschijnt.

MICHIEL: Ze gaat. Ze gaat weer. Wat kwam ze nou doen.

(Hij doet of ie naar haar toe wil gaan.)

JORIS: Michiel ! Hier !

ARIE: Nee nee! Ga! Ga!

MICHIEL: Zou ze iemand zoeken behalve de liefde van haar leven die ze nu voorbij loopt ? Waar gaat ze naar toe.

JORIS: Naar huis. Andere broek aantrekken.

ARIE: Fijn weer hier. Alles.

MICHIEL: Denk jij nou echt dat zij niet weet dat die broek doorschijnt.

JORIS: Ja.

MICHIEL: Jij hebt er eigenlijk nooit een kloot van begrepen he?

JORIS: Waarvan niet.

MICHIEL: Van hoe het werkt.

JORIS: Hou toch je bek man.

ARIE: Jullie hoeven toch niet weer vroeg naar huis he ?

MICHIEL: Nee maar jij wel.

JORIS: Hij heeft gewoon een kutwif man.

(ARIE lacht geschrokken. Kort en veel te hard. De opmerking valt bij niemand echt goed.)

ARIE: Ja. Maar ja. Wie niet.

MICHIEL: Precies.

JORIS: Dat bedoel ik toch? Dat bedoel ik.

HAR: Ben je nou klaar ? Ik kan er niet meer tegen. Hou op met eten!
Gek.

ARIE: Ze was m'n mooiste vriendin en ook nog es m'n vriend. Dus met zo'n vrouw trouw je toch ? En dat zou ik weer doen.

JORIS: Ik niet. Er met je neus bovenop zitten en in al die jaren zien hoe ze verdort, verlept, ik vind het niet te doen.

MICHIEL: Het is ook niet te doen. Niet te doen.

(Ook dit stokpaardje van Joris is bekend, maar ze houden er van.)

ARIE: Die vrouw heeft me zoveel vergeven.

MICHIEL: Denk daar dan es aan voor je weer begint te klagen. Is voor ons ook fijner.

ARIE: Ik sta voor eeuwig bij haar in het krijt.

MICHIEL: Mooi. We zijn er uit. Opgelost.

JORIS: Eerst verdwijnt de glans.

MICHIEL: We hebben net dat geleuter van hem gehad...

JORIS: Dan de souplesse en dan, rond de 35, begint het indrogen.

MICHIEL: Nu even niet !

JORIS: Van de huid en niet van de huid alleen. De lach. Alles droogt weg. Haar lach.

HAR: Droogt weg?

MICHIEL: Het is toch een dichter eigenlijk.

ARIE: Hoe later, hoe dichter.

HAR: Van ons toch ook? Van ons ook!

JORIS: En dan vraag je je af: wie heeft hier schuld aan.

MICHIEL en ARIE: Niemand ! Niemand heeft hier schuld aan.

(JORIS schenkt Beaum-de-Venise in, maar HAR drinkt water.)

MICHIEL: Iets drinken dan maar ?

JORIS: Kijk, ik vind het niet erg dat het bij haar allemaal gaat.... gaat....

(Hij maakt een gebaar van een in elkaar stortende vrouw.)

HAR: Bij ons ook toch ook?

MICHIEL: Hee! *(Bedoelende: ik zie er nog lekker uit.)*

JORIS: Maar ze wordt zo....huh ! Huh !

(Hij laat zijn gezicht zwaar en somber en nadrukkelijk hangen.)

JORIS: *(CONT'D)* Ze moet gelukkig zijn mijn dinges. Daar leef ik voor. Mijn dinges moet gelukkig zijn.

MICHIEL: Ik vind het een goed idee.

JORIS: Ik kan er toch ook allemaal niks aan doen !

MICHIEL: Dat zeggen we toch ook altijd ! Niemand kan er wat aan doen.

JORIS: Kwartfinale. Tegen Brazilië. Jullie zaten in de kroeg en ik blijf gezellig met haar op de bank naar de wedstrijd kijken.

ARIE: Nooit vond ze er iets aan maar nu moesten jullie samen kijken.

JORIS: Waarom denk ik dan ! Maar goed, ik wilde geen ruzie want dat hadden we al. Dus... ik bleef bij haar. En ging niet naar jullie.

(Zijn gedachten dwalen erg af.)

MICHIEL: Jullie zitten samen op de bank.

JORIS: He ?

MICHIEL: Jullie zitten samen op de bank.

JORIS: Ja ! En ineens staat ze op, ze gaat voor me staan met die blik: 'Joris...Joris?'

(Hij probeert de blik van zijn vrouw na te doen.)

JORIS: *(CONT'D)* Nou ja zoiets en opeens laat ze haar badjas op de grond vallen en ze zegt:

(HAR vult aan, want dit verhaal is ook bekend maar dat vinden ze niet erg.)

HAR: Ik wil seks.

ARIE: Is het echt een kutwif ? Mijn dinges mijn vrouw ? Vinden jullie dat echt ?

HAR: Nee jij vindt dat!

MICHIEL: En dat heb je toen niet gedaan.

HAR: Dat heeft ie toen niet gedaan.

JORIS: Dat heb ik toen niet gedaan ! Dat heb ik toen niet gedaan !
Eindelijk wou ze weer es seks en dat heb ik toen niet gedaan !
En daar heb ik nog steeds spijt van !

MICHIEL: Als ie had geweten dat we die avond met 3-2 van de Brazilianen zouden verliezen...

ARIE en HAR: Dan had ie het natuurlijk wel gedaan!

ARIE: Jij hebt gewoon een kutwif jongen. Gewoon een kutwif.

JORIS: Ik zeg:

HAR: Goed, hier, op de bank !

JORIS: En ik dacht: dan leg ik m'n kop gedraaid tegen die van haar

MICHIEL: Kan ik toch de hele wedstrijd zien.

JORIS: Zegt zij:

MICHIEL en HAR: 'Boven.'

JORIS: Ze denken altijd maar dat we overal tegen kunnen.

HAR: Is helemaal niet zo. Is helemaal niet zo. Is he-le-maal niet zo.

ARIE: Nee dat is waar. Dat is helemaal niet zo.

(Ironie:)

MICHIEL: Willen jullie erover praten ?

JORIS: Jullie geloven me nooit, maar er is toen iets in haar geknapt.

MICHIEL: Dat geloven we wel, maar ze wilde knappen ! Ze stond op knappen ! Ze begon te krakkeleren en iemand moest daar de schuld van krijgen !

JORIS: 'Ik heb het bewijs in handen, hij verkiest een potje voetbal boven mij.'

HAR: Dat was toch ook zo?

JORIS: Kijk... ze is ook gewoon tien kilo te zwaar.

(Daar moeten de andere drie erg om lachen.)

HAR: Ik heb geen verweer.

ARIE: Geen verweer. En ze weten het.

HAR: Omdat ze me wilde. Toen. Omdat ze me gezien heeft

MICHIEL: Je stond boven op het biljart dus...

HAR: Ik bedoel: gezien heeft.

MICHIEL: O.

HAR: Ze stond als enige met haar rug naar me toe, maar ze zag me. Toen ze bleef slapen, die eerste keer, ben ik vergeten het met haar te doen. Echt waar. En 's ochtends ging ze weg en ik dacht: 'We hebben niks intiems gedeeld. Zo mag ze niet weggaan.' Maar ze had haar jas al aan. Ik zeg: 'Wacht.' Ik zeg: 'Wil je het fotoboek zien van m'n familie.'

MICHIEL: Dat is wel heel erg intiem.

HAR: En ze bleef. En ik heb al bijna twintig jaar geen verweer.

(Nu mag HAR even van de andere drie. Ze weten ongeveer wat er gaat komen.)

HAR: *(CONT'D)* Van die dingen die niks zijn. Dat ze eerst haar horloge afdoet voor ze op de weegschaal gaat staan.

ARIE: Doe ik ook. En ik knip ook altijd mijn nagels. Scheelt toch.

HAR: En dat ze alles wat ze mooi vindt in twee kleuren koopt. Is geen reden om bij iemand te blijven of misschien ook wel. Waarom je weggaat weet je wel maar waarom je blijft is veel...dat is.... Ze eet als een meisje van vier. Ze morst en kruimelt ... vlekken. Altijd vlekken.

ARIE: En van haar vind je dat leuk?

HAR: Nee! Weet ik veel! Omdat ze om me moet lachen, zij wel.

ARIE: Wij ook.

MICHIEL: Sinds je niet meer drinkt wel minder.

HAR: Ik doe het voor de kinderen Michiel.

(Dit wordt een te ernstige toon.)

HAR: *(CONT'D)* Omdat ze nog weet waar ik haar voor het eerst zoende. Omdat ze die plek nooit passeert zonder te roepen: 'heilige grond'.

MICHIEL: Zegt ze dat nog steeds?

HAR: We zijn al een tijdje niet in die buurt geweest.

JORIS: Die van mij wordt depressief van veel zon en leeft op in de herfst. Stomme dingetjes.

ARIE: Omdat ze bij me terugkwam toen ik haar had geslagen.

(Dat wisten de anderen nog niet. Er worden blikken gewisseld.)

ARIE: *(CONT'D)* Omdat ze dagen overstuur kan zijn als ze ruzie heeft met een vriendin en omdat niemand haar dan kan troosten, behalve ik.

HAR: Geslagen?

MICHIEL: Zeg eh... blij dat ik rij...heb jij nog goeie seks met je vrouw?

HAR: Nou... ze wordt er in ieder geval nog wel wakker van.

(Ze lachen. Ook HAR.)

HAR: *(CONT'D)* Sorry, sorry, slip of the tongue.

(Ze lachen nog harder.)

ARIE: Ja! Zo kan je het ook noemen!

NU EVEN WEL

LIA werd gespeeld door Leny Breederveld en is ook sterk op haar gebaseerd. Lia is een beetje vaag, een beetje langzaam en een beetje onaangepast. Een rommelaar. Ze staat wel eens met Indiase doeken op de markt. Ze heeft nog iets hippieachtigs, maar probeert vooral vanavond om zo normaal mogelijk te doen, wat niet helemaal lukt.

CAROLIEN is de vrouw van Joris. Een beetje Sex And The City type, maar dan de keurige versie uit de buurt van Bussum. Dure kleding. Sieraden. Een verwende vrouw met een saai leven die geniet van spanning en sensatie bij anderen. Ze heeft buien, maar kan ook erg hartelijk en gezellig zijn en je kan met haar lachen.

HELEEN is de weduwe van Michiel. Een vrouw die geen blad voor haar mond neemt, eigenlijk heel gevoelig is, maar ook hard uit de hoek kan komen, zeker tegen haar zus LIA. Ze is nog in de rouw en kwetsbaar, maar dat verbergt ze achter trots.

MARCIA is de minnares van Michiel. Een leuke vrouw. Ze voldoet niet aan de verwachting van de dames. Ze is ouder dan ze dachten en gekleurd. Ze is sterk, onconventioneel, eigengereid en zelfbewust. Niet het type dat je verwacht bij het cliché van een minnares. Bij deze vrouw lijkt die positie een heel bewuste keuze.

Lia zit aan de tafel die we kennen uit Nu Even Niet. Ze is eind veertig. Ze heeft een paar te jonge accenten, een piercing, drads en een tattoo.

Ze kijkt naar het publiek dat binnenkomt. Ze is heel beheerst, maar voelt zich enorm opgelaten. Ze verandert traag iets aan de tafelschikking (voor vier personen) en kijkt heel lang naar de prachtige grote glazen kroonluchter boven de tafel. Uiteindelijk belt ze mobiel.

LIA: Ik zit hier dus hè. [] Nee, dat is het nog niet, maar een paar minuten vóór de afgesproken tijd verschijnen is niet onkies hoor. [] Jij en ik moeten hier al lang zitten als ze binnenkomt. Ze heeft al genoeg te hassebassen vanavond. [] Ja, tot zo dan. Waar zit je dan nu ?

(Maar de ander heeft al opgehangen. LIA staart voor zich uit. Haalt een ingelijste foto van MICHIEL tussen een gevouwen servet uit en zet hem op tafel. Kijkt ernaar. Belt weer.)

LIA: (CONT'D) Ik dacht nog even om z'n foto op tafel te zetten maar dat drijft iets te ver misschien. [] Jaaa ! Veel te ver vind ik ook. Okee. Tot zo.

(De ingelijste foto gaat in haar tas. Ze kijkt weer rond. Belt.)

LIA: (CONT'D) Waar zit je dan nu. [] Oké. Oké. *(Ze legt weer neer. Tegen zichzelf:)* Ontspan es een beetje Lia. Je kan nu toch niks meer doen. Als het goed gaat gaat het goed en als het niet goed gaat gaat het niet goed. Zo simpel is het gewoon. Wat ik ook doe, ik moet het ook gewoon overlaten. Aan wat eigenlijk. Ik wil nog wel een cognac. God, ik heb m'n fiets niet op slot gezet, nou die is mooi weg, o, nee, ik ben met de tram. Nee, geen cognac, geen cognac meer.

(MORE)

LIA: (CONT'D) Heel rustig aan met drank vanavond en er al mee stoppen voordat ik denk ik moet er mee stoppen. Niet hier lazarus worden in ieder geval. We kunnen altijd nog wat gaan drinken met z'n drieën of z'n tweeën of met z'n alleen. Nee niet alleen. Niet alleen ergens wat gaan drinken niet doen niet doen. Dan kan je het beter thuis op een zuipen zetten. Heb ik nog wat in huis ? Nog een paar witte wijn en een paar vage pils. Maar zover is het nog niet. Was het alvast maar zover. Ik heb het gevoel alsof ik hier al heel lang zit. Dat is helemaal niet zo maar

ik krijg altijd van die ongecontroleerde gedachtes als ik alleen in een restaurant zit. Paniek zeg maar gerust. Nou ja paniek paniek paniek. Niet overdrijven he, met je paniek. Er zijn mensen die echt erge dingen meemaken, denk daar maar es aan. Eigenlijk om je kapot te schamen. Ontspan es een beetje Lia. Gewoon rug tegen de rugleuning en gewoon uitademen en niet steeds op vreesachtige wijze in het rondkijken. Gewoon ademen. zo. Ja. Ze doet het en ontspant ook echt een beetje. (CONT'D) Ik zit eigenlijk best lekker zo. Ja en dan nu het volgende probleem; ik heb die latex spang aan of hoe heet dat ding. Die wonderonderbroek. Why Lia. Why. Daar kan je alleen maar in staan, niet in zitten en al helemaal niet in eten. Why Lia. Why ? Het staat zo mooi. Platte buik. Interesseert niemand een reet. Dat is ook weer waar en eigenlijk nog het ergste. Ik ga hem daarom dus maar denk ik even uitdoen toch maar. Hallo ! Ik ben tegen de vijftig, mag ik een buikje hebben? Alsjeblieft zeg. Klaar hoor. Klaar.

(Ze gaat staan.)

Ga maar. Ga rustig en sleep niet in een motorische ongecontroleerdheid het tafelkleed mee, meander niet als een bergbeekje, maar loop als een vrouw van 49 jaar ontspannen en zelfbewust naar de wc en trek die broek der vertwijfeling alsjeblieft uit.

(Op weg naar de deur komt CAROLIEN, al bellend, binnengewandeld. In haar hand een chique papieren tas met daarin een schoendoos. Ze belt en doet ondertussen naar LIA: 'Wat zie jij er goed uit, slank', waardoor LIA haar strakke onderbroek toch maar aanhoudt en terug naar de tafel loopt waar CAROLIEN al is gaan zitten. Ondertussen in de telefoon:)

CAROLIEN: Ik heb tien minuten geleden heb ik bij jou twee paar schoenen gekocht. Ik ben die vrouw met die mooie enkels weet je nog? Eén paar heb ik aangedaan en dat andere paar zit nog in de doos en nou gaat het over die in die doos: die wil ik eigenlijk helemaal niet eigenlijk. Grappig he? Ik zat op de fiets en ik dacht: 'Huh? Ik wil die schoenen toch helemaal niet?'

(LIA zorgt er ondertussen voor dat CAROLIEN daar gaat zitten waar LIA haar gedacht had en kijkt onder de tafel naar de schoenen van CAROLIEN.)

CAROLIEN: (CONT'D) Dus ik dacht: Ik breng ze morgen terug. O. O, ja, heel goed. Bedankt. ...een tegoedbon? Ik dacht het even

niet. Ik krijg gewoon m'n geld terug. [] Ik heb totally niks aan een tegoedbon want ik woon in de andere kant van het land en daar zitten jullie niet, jullie winkel.

(LIA praat zacht tegen Carolien over deze avond, maar Carolien verstaat dat niet en wil dat niet.)

CAROLIEN: (CONT'D) Maar als ik ze dan nu terugbreng, dan is er toch niks gebeurd ?

(LIA heeft ondertussen de doos met de bewuste schoenen opengemaakt.)

LIA: Jij blijft hier!

CAROLIEN: Maar die 180 eurie kun je toch gewoon terugstorten? Je zet die schoenen terug in het magazijn en het is niet gebeurd en iedereen tevreden ! [] Hoezo 'niet aan beginnen.' Jij hebt me dat tweede paar gewoon op zitten dringen ! Ik wilde helemaal geen tweede paar. [] Wel waar, dat deed je wel.

(LIA wil dat het gesprek nu afgerond wordt.)

CAROLIEN: (CONT'D) Jij zei: 'Wat een mooie slanke enkels krijg je door het effect van die bandjes en wat trekt die hak je kuiten prachtig strak.'

LIA: He? Waar was je dan.

CAROLIEN: En op de fiets dacht ik: 'Wat een gelul eigenlijk.'

LIA: Ja kan je wel zeggen.

CAROLIEN: Het zijn helemaal geen soort schoenen voor mij, het zijn schoenen voor een sadomasochistische party. Daar ben ik niet van maar jij vast wel. []

(We zien ze nu ook. En inderdaad, het zijn fetisj-achtige zwarte hoge pumps met veel enkelbanden. LIA vindt het wel wat.)

CAROLIEN: (CONT'D) Laat maar, laat maar, ik heb op Tik Tok 7000 volgers in het hogere segment. Check me out!

(Ze legt neer. Uitgeput.)

CAROLIEN: (CONT'D) Sjonge jonge jonge.

(LIA heeft de schoenen om haar handen.)

LIA: Twee plantjes erin en tegen de muur ?

CAROLIEN: Wil jij ze morgen terugbrengen ? Ik kan daar niet meer naar binnen.

LIA: Dat jij daar in trapt.

CAROLIEN: Wat.

LIA: Van die strakke kuiten en zo.

CAROLIEN: Nou.. dat zou toch kunnen?

LIA: Laat ze nou eerst even aan Joris zien, die vindt ze misschien heel kinky.

CAROLIEN: Joris hoeft ze niet te dragen en ik laat nooit meer iets aan Joris zien, by the way.

LIA: O jee.

CAROLIEN: Ik liet vorige week mijn string aan Joris zien.

LIA: Hij zag hem misschien niet. Een string kan precies zo gaan zitten dat je hem helemaal niet meer ziet.

CAROLIEN: Hij zat op z'n telefoon in bed en ik stond anderhalve meter van hem vandaan !

LIA: Ja maar die dingen kunnen wel heel gek tussen je...

CAROLIEN: Hij keek. Zo. *(Doet het voor. Een domme afwezige blik)*
Ik dacht: Hij heeft het niet gezien.

LIA: Maar hij had het wel gezien.

CAROLIEN: Echt een supergeile mooie dure kanten string. Dus ik bleef staan. Na twee minuten keek ie nog es. Weet je wat ie zei?

LIA: Iets ergs ?

CAROLIEN: 'Sta je daar nou nog steeds ?'

LIA: Nou, dan breng ik ze morgen wel terug. Even over vanavond...

CAROLIEN: Die zwarte leren hoge overknielaarzen uit Parijs... iedereen vindt ze zo mooi!

LIA: Jaha. Die kan je hebben.

CAROLIEN: Die heb ik voor hem aangedaan, hij zat beneden, ik kwam de kamer binnen met alleen die laarzen aan. Weet je wat ie zei ?

LIA: Nou ?

CAROLIEN: 'Ah ! De gelaarsde kat.'

(Ze kijken elkaar aan. De bloody limit. Er komt wat rust in de tent. De schoenen gaan terug in de doos en CAROLIEN bekijkt de menukaart.)

LIA: De gelaarsde kut was leuker geweest.

CAROLIEN: En hij deed ook heel stom over vanavond. Dat het zo pijnlijk is dat wij in het restaurant hebben afgesproken waar hij altijd met Michiel gezeten heeft. Ik zeg: 'Dat is juist een ode. We gaan naar een plek die hem heel dierbaar was.' Is dit hun tafel?

LIA: Ja.

CAROLIEN: En al die andere tafels zijn rond.

LIA: Ja.

CAROLIEN: Waarom zaten zij dan aan deze in dit hoekje.

LIA: Vraag maar aan Margreet. Zij.

CAROLIEN: Zeg jij het maar.

LIA: Ze zijn door haar een beetje... tactisch neergezet. Niet meer midden in de zaak. Zei ze.

CAROLIEN: Dat zegt wel iets.

LIA: Ja dat zegt wel iets.

CAROLIEN: Zie je? Die zijn hier echt heel erg tekeer gegaan.

LIA: Ja...nou...zou kunnen. Weet ik veel. Ik was er toch niet bij?

CAROLIEN: Geen woord! In twintig jaar geen woord over hier. Maar moet je Joris nu horen! Dat het zo belachelijk is om met een afvaardiging van drie die vrouw te ontmoeten in hun restaurant! Dat zegt hij dus: 'Ons restaurant.' Ik zeg: Joris het kan me geen reet schelen wat jullie hier twintig jaar lang hebben zitten blerren, maar als wij, op de dag dat Michiel een jaar dood is, daar naar toe gaan, dan hou je zoals je al twintig jaar doet, je kop! Heleen wil die vrouw ontmoeten en dat wil ze niet alleen doen dus wij gaan mee. Over en sluiten.

LIA: Klaar nou? Je brengt een gek sfeertje mee en dat kunnen we nu niet hebben.

CAROLIEN: Sjonge jonge jonge. Die man!

LIA: Ik breng ze wel terug.

CAROLIEN: Ik bedoel Joris!

LIA: O ja, Joris. Doen z'n vrienden nog iets vandaag, de jongens ?

CAROLIEN: Ze gingen vanochtend met z'n drieën de boot opknappen. Ook zoiets ! Een erfstuk van Michiel! Ze hebben daar toen hij het nog kon zo vaak met z'n vieren op zitten drinken

met een hengel in hun hand zonder trouwens ooit ook maar een kappertje gevangen te hebben.

LIA: Een kappertje? Een kappertje.

CAROLIEN: Hoe heten die vissen dan? Kappertjes of karpertjes. Whatever.

(MORE)

CAROLIEN: *(CONT'D)* Na z'n dood hebben ze dat ding laten rotten en nu staan ze ineens te klussen.

LIA: Absurd.

CAROLIEN: Sjonge jonge jonge. En nou ben ik hier te vroeg. Ik ben als een malle hier naar toe gescheurd en nu ben ik te vroeg.

LIA: Heleen komt een kwartiertje later, die heb ik een kwartiertje later ingepland.

CAROLIEN: Waarom zeg je dat nou niet tegen me aan de telefoon ! Je weet hoe ik ben. Als een op hol geslagen paard die winkel uit door dat gebel van jou en veel te snel dat tweede paar afgerekend. Je gaat ze morgen terugbrengen.

LIA: Ik wil niet dat Heleen hier alleen moet zitten Carolien! Ja?

CAROLIEN: O ja, sorry. Sorry.

(Ze proosten en LIA kijkt omhoog. LIA Wil plechtig doen maar daar heeft ze de woorden niet voor.)

LIA: Op Michiel. Michiel, sommige mannen gaan vreemd, sommige gaan dood, jij deed het allebei.

(Carolien wacht of er nog iets komt, maar dat is niet zo.)

CAROLIEN: Heel mooi gesproken.

(LIA gebaart; 'stil')

LIA: Michiel, je was altijd al de man van het onverwachte, de man van de verrassingen, dat was ook zo heerlijk aan je...

CAROLIEN: Maar had er nou es één keer een happy end aan gebreid.

LIA: Happy end?

CAROLIEN: Ik bedoel...wacht even....Michiel, ik ben het met Lia eens, je hebt wel es meer een scheve schaats gereden, maar als je weet dat je doodgaat en dat wist je, dan moet je met die laatste scheve schaats uit je leven iets doen !

(LIA wacht.)

LIA: Is dat het ? Ja ik vind het goed hoor. Heel mooi. Heel beeldend met die schaats en zo. Denk je dat hij over dat chickie gepraat heeft met de jongens ?

CAROLIEN: Denk jij dat Joris dat mij verteld heeft?

LIA: Hij zal toch wel IETS gezegd hebben?

CAROLIEN: Joris zegt dat doden ook recht hebben op privacy en dat ie daar dus geen uitlatingen over doet en dat het Heleen haar eigen schuld is dat ze de minnares, want zo noemt hij haar 'De minnares' nu moet ontmoeten want ze had nooit z'n mobiel moeten lezen.

LIA: Dat komt door mij.

CAROLIEN: Dat weet ik dat dat door jou komt. Dat we hier zitten komt ook door jou. Jij hebt de regie van Heleen haar leven streng in handen sinds de dood van Michiel.

LIA: Iemand moest het toch doen ? Iemand moest toch orde op zaken stellen ? Heleen had er de kracht niet voor.

CAROLIEN: Nou...

LIA: Z'n jassen hingen nog steeds aan de kapstok !

(O, krijgen we die. CAROLIEN geeft LIA in alles gelijk want ze wil er van af.)

CAROLIEN: Ja.

LIA: De kast hing nog vol met z'n pakken en z'n overhemden !

CAROLIEN: Ja. Ja dat is ook weer zo.

LIA: In de achterbak lag nog steeds z'n trainingspak. En al die papieren en die rotzooi. Die man bewaarde alles.

CAROLIEN: Ja. True.

LIA: Hij had z'n Meccanodoos nog, z'n lego, z'n bijtring.

CAROLIEN: Ja ja. Ook weer waar.

LIA: Dat moest toch een keer uitgezocht worden ?

(LIA bijt zich er in vast en CAROLIEN wil er van af.)

CAROLIEN: Ja, dat is ook zo. Goed gedaan Lia.

LIA: Als jij een jaar na de dood van Joris zijn mobieltje zou vinden, ging jij er dan niet mee naar een telefoon-nerd om hem te

openen?

CAROLIEN: Joris ! Joris is toch een heel andere man dan Michiel?

LIA: Joris kan geen vriendin hebben?

CAROLIEN: Nee. Nee zeg.

LIA: Hm.

CAROLIEN: Wel dan ? Zie jij dat voor je? Joris! We hebben het over mijn Joris he? Nee zeg.

(Ze proosten, omhoog kijkend.)

CAROLIEN: *(CONT'D)* Leuke man was het he ?

LIA: Verrukkelijke man. Dag Michiel. We zijn goed voor Heleen en Daniel en Didier geweest. Daniel heeft verkering met een heel leuk meisje en Didier zit op drumles en ze gaan met z'n drieën een reis door Amerika maken. Heleen ademt nog, ze is niet aan de drank geraakt en ze heeft alweer gelachen. En ze is 14 kilo afgevallen ! Dat is echt jammer, dat je daar eerst voor dood moest.

(Ze drinken in stilte. CAROLIEN kijkt naar haar schoenen.)

CAROLIEN: Nooit meer hoge hakken.

LIA: Ik hoor het je nog zeggen.

CAROLIEN: Sjonge jonge jonge.

(Heleen komt op. Ze heeft ook gehaast. Ze heeft een jurk aan die niet past bij haar uiterlijk, te ouwelijk of juist te kinderachtig.)

HELEEN: Niks over zeggen.

(HELEEN gaat uitgeput zitten.)

LIA: Wat heb jij nou aan.

HELEEN: Nee, niks over zeggen.

LIA: Gaat het ?

HELEEN: Ik had een lange rok aan... kwam tussen de ketting. Ik heb hem eruit moeten trekken. Aan flarden.

LIA: Terug naar huis ?

HELEEN: Ik dacht: Als ik nu naar huis ga, dan doe ik de deur dicht en dan ga ik niet meer naar buiten. Dus ik heb bij de enige winkel die ik tegenkwam dit geval gekocht.

(Ze gaat staan, draait even rond. LIA trekt een pittig prijskaart

van de achterkant.)

LIA: Waar was dat.

HELEEN: Het was een design-iets.

LIA: In Japan is het mode.

CAROLIEN: Alles staat jou.

HELEEN: En dat is helemaal niet waar.

CAROLIEN: Nee.

(Ze gaat zitten.)

HELEEN: Dus hier zaten ze twintig jaar. Onderweg dacht ik: ik had een foto van hem mee moeten nemen.

(LIA duikt al in haar tas om de foto te pakken, maar hoort ondertussen:)

HELEEN: *(CONT'D)* Maar dat is misschien wel erg pathetisch.

CAROLIEN: Jaaa, heeel pathetisch.

LIA: Jaaaa.

(LIA haalt in plaats van de foto, een appel uit haar tas tevoorschijn, slaat nergens op, wrijft die op en doet hem weer terug.)

LIA: *(CONT'D)* Zo.

(De andere twee begrijpen deze manoeuvre niet maar schenken er ook niet zoveel aandacht aan.)

HELEEN: Fijn dat zij er nog niet is.

LIA: Ik heb haar een kwartiertje later ingeschaald.

HELEEN: Ingeschaald?

CAROLIEN: Haar ook ?

LIA: Ja.

(CAROLIEN en HELEEN kijken elkaar aan.)

HELEEN: Eigenlijk wel goed.

LIA: Ja toch ? We moeten toch eerst een beetje op stoom komen? Dat we een beetje een team zijn, als ze komt ?

HELEEN: Mij heb je vanochtend nog bij mamma gezien.

LIA: Daar was mamma bij.

CAROLIEN: Mij heb je deze week vier keer aan de telefoon gehad.

Carpaccio doe ik.

LIA: Eet jij nog vlees?

CAROLIEN: Hoe heet ze eigenlijk.

HELEEN: 'M'. Vannacht oesters ?

CAROLIEN: Heet ze M in zijn app?

HELEEN: I.L.J.W.R. uitroepteken.

LIA: Uitroepteken uitroepteken.

HELEEN: 'M'.

CAROLIEN: Ordinair 's nachts oesters. Is het zo'n griet met een SUV?

HELEEN: Marcia heet ze. Toen ik haar belde zei ze: 'Marcia.'

CAROLIEN: Schrok ze ?

HELEEN: Ik weet ook niet waarom ik het deed. Ik las dat sms'je en ik drukte zomaar dat nummer in.

(CAROLIEN doet een poging tot diepzinnigheid.)

CAROLIEN: Ik snap het wel. Omdat Michiel nu dood is.

(Waar slaat dit op, denken HELEEN en LIA.)

HELEEN: Ik vroeg: 'Ben jij met mijn man naar bed geweest ?' 'Ja,' zei ze.

LIA: Ja zei ze.

HELEEN: Ik vroeg: 'Was jij op de begrafenis van mijn man ?'

LIA: 'Ja,' zei ze. 'Ik heb je een hand gegeven.'

HELEEN: Wil jij het vertellen of doe ik het.

CAROLIEN: Ja zei ze? Dat heb je me helemaal niet verteld.

LIA: Wel waar.

CAROLIEN: Ja zei ze? Dus je weet hoe ze eruit ziet!

LIA: Weet jij hoeveel mensen mij toen een hand hebben gegeven?

CAROLIEN: Heb je geen idee?

LIA: Geen idee. En toen zei ze: 'Ik wil je ontmoeten.'

CAROLIEN: Wie.

LIA: Zij.

HELEEN: Ik.

(Tegen CAROLIEN:)

LIA: Dus Marcia denkt misschien dat zij heel erg gaat schelden en huilen.

HELEEN: 'Zij' zit er bij he? Blijf jij zo?

CAROLIEN: Ze weet toch wel dat wij er bij zijn?

HELEEN: Ja.

LIA: O. Niet van mij.

HELEEN: Jij hebt toch het restaurant aan haar doorgegeven en de tijd?

LIA: Ja? Had ik daarbij moeten zeggen: 'En haar zus is er ook bij? En haar vriendin ook?'

(STILTE)

HELEEN: Wat een stom plan! Waarom doe ik dit!

LIA: Iets heel anders dan even:

CAROLIEN: Ja.

LIA: Weten jullie dat die vijf geile brandweermannen niet meer opdrukken op het weidje bij ons koffiebancje?

HELEEN: Nee!

LIA: Dat was de enige seks die ik nog had.

CAROLIEN: Ik dacht: het lijkt wel of ze een andere plek hebben. Dus ze hebben een andere plek.

LIA: Ze liggen nu vooraan in het park, op een ander weidje, maar daar is geen koffietentje.

HELEEN: Nee !

LIA: Er loopt wel een fietspad langs en nou kan je wel een vergeetachtig type zijn en steeds langs dat weidje moeten fietsen, omdat je alweer een tas thuis hebt laten liggen, maar dat is op den duur natuurlijk niet vol te houden.

CAROLIEN: Nou ja, ik vond er eigenlijk toch al niet veel meer aan, sinds die nieuwe pakken. Ze zijn zo verschrikkelijk verlulligd.

(Ze kijken alle drie op de kaart.)

HELEEN: Dokters ook. Wat is er mis met een hagelwitte mooie doktersjas ?

CAROLIEN: Ja dokters zijn ook zo verlulligd. Ik neem een dokter

met een afgekloven bic in zijn geblokte bloes echt niet serieus hoor.

(LIA heeft 'afgekloven pik' verstaan, en HELEEN begrijpt haar verbijsterde blik. Legt uit:)

HELEEN: Bic. 'B'. Bic ! Dat is een pen.

(LIA begrijpt het.)

LIA: Neem jij een lekker voorgerecht?

HELEEN: Nee ik neem een heel vies voorgerecht nou goed?

LIA: Doe maar.

CAROLIEN: Doe maar? Ze is niet in een jaar debiel geworden he? Als ze nou geen zin heeft.

LIA: Ze is geen 46 jaar en weduwe geworden om op de dag dat haar man een jaar dood is geen voorgerecht te eten.

(CAROLIEN denkt: Laat maar.)

CAROLIEN: Hoe gaan we het eigenlijk doen, als ze er is ?

LIA: Zoals je dat doet bij een memorial.

HELEEN: Memorial?

LIA: We gaan hem ons herinneren.

HELEEN: We kunnen ook gewoon alles opeten en naar huis gaan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto